

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

ORGULL I DOBLE INDIGNACIÓ

Berga i Manresa tenen dues carpetes d'actualitat que han anat a parar als tribunals. En totes dues, sobresurt el treball dels periodistes d'aquest diari que les han destapat. Sense ells, el coneixement de tot plegat hauria estat, com a mínim, tardaner. Els diferents protagonistes, la Policia Local en el cas berguedà i l'equip de govern en el manresà, van optar per no informar. Estem parlant d'unes denúncies per agressió i del suposat tracte de favor en una prova d'accés a una plaça pública de treball. Dos casos molt greus i en els quals curiosament s'han sentit les mateixes excuses: deixar que la justícia ordinària faci el seu camí i no fer judicis paral·lels. Els dos executius municipals, un de la CUP i l'altre de PDECat (ara sí que ja tenen nom oficial) amb ERC, han arribat a les mateixes errònies conclusions. D'una banda, pensar que els ciutadans som immadurs per valorar conflictes i polèmiques generades amb els nostres diners i, de l'altra, fer servir el temor envers la justícia per tancar boques i evitar debats. Sembla

que no tenen en compte que, en la societat líquida actual, tot s'acaba sabent. Tot acaba fluïnt. A més, potser de forma injusta, els còmplices d'amagar informació poden ser vistos com a possibles responsables de la mala gestió dels fets. És funció irrenunciable dels mitjans de comunicació explicar i denunciar tot els fets que els lectors mereixen conèixer. I molt més aquells que alguns dels protagonistes ens volen amagar o explicar només parcialment. Almenys a la capital del Bages acaben de reconèixer que van gestionar malament la informació i els seus temps. Menys mal. A Berga ningú ha fet encara un exercici similar ni s'ha pres cap mesura disciplinària contra els funcionaris que van pretendre tapar els fets a tots, inclosos els mateixos càrrecs polítics que ara els cobreixen. Almenys que ho coneguem a hores d'ara, no sigui que s'hagi acordat fer-ho internament i no explicar-ho. No puc comprendre l'estratègia de qui no comunica fets denunciats judicialment perquè inevitablement arribaran al coneixement general.

Puc imaginar raons com el bloqueig mental davant d'un problema que et supera, voler guanyar un temps que et mancarà quan tot esclati o altres motius a causa d'un concepte erroni respecte de qui és qui en les administracions que són de tots nosaltres. De la mateixa manera que sento vergonya aliena quan alguns des de Madrid reclamen i reivindiquen la seva independència respecte de la política, indigna veure que tants la fan servir per evitar pronunciar-se o donar explicacions. En l'actualitat, si no es pogués parlar de tot el que està judicialitzat, a part de ser antidemocràtic, faria que la majoria dels diaris sortissin publicats amb força pàgines en blanc. Les dues notícies «locals» que ens ocupen deixen en evidència que no es pot continuar gaire més amb aquesta forma de fer. Ni els uns i ni els altres, ni la crisi dels «urbans» de Berga amb la metgessa d'Avià ni en la prova suposadament manipulada a Manresa en favor d'un familiar, els respectius equips de govern no han fet gala de transparència. Posteriorment, s'ha fet evident

«Com si el fet de portar un expedient davant de la llei fos la forma d'apagar el llum i quedar tots a les fosques»

«Sembla que no tenen, en compte que en la societat líquida actual, tot s'acaba sabent. Tot acaba fluïnt»

«Els respectius equips de govern no han fet gala de transparència. S'ha fet evident que el relat públic o bé oficial és diferent del real»

que el relat públic o bé oficial és diferent del real. Qualsevol es pot imaginar les tensions internes, les discussions a porta tancada, els dubtes, les dissensions i les esbrincades entre els uns i els altres. I, a poc a poc, s'intenta que els fets es vagin diluint entre dades contradictòries i relats irreals en espera de les vistes als jutjats corresponents. M'imagino la imatge clàssica amb què es representa la justícia, la d'aquella noia amb una bena als ulls, ara, a més, amb un dit a la boca dema-

nant silenci. I a l'altra mà, en lloc de la bàscula, un rellotge aturat com a símbol dels retards escandalosos que genera en tants casos i que alguns fan servir per servir-se'n i guanyar, sense importar si és just o no. I els responsables que es troben amb les regurgitacions d'aquestes males arts, acostumen a fer, com ara acabem de comprovar, tot el possible per cobrir-se amb les togues. Com si el fet de portar un expedient davant de la llei fos la forma d'apagar el llum i quedar tots a les fosques. La polèmica acció de la policia de Berga i el suposat frau en favor d'un fill per accedir a una plaça pública de Manresa han d'explicar-se sense limitacions, sense excuses ni arguments fútils com els que anem escoltant. Les respectives oposicions, de colors canviats a cada lloc, perquè en un governen uns i els altres més avall, han provat de fer forat i treure'n partit. I fan bé. I fan poc. Curiosament, els que manen, tot i les diferents ideologies, mostren tots que el pes de la responsabilitat els fa ser porucs i limitats en les seves formes de governar-nos.

Cartes

Les cartes han de ser mecanografiades, portar nom i cognoms de l'autor, signatura, adreça, telèfon i fotocòpia del DNI. No es poden signar amb pseudònim o inicials. Regió7 publica totes les cartes que rep, però l'espai és limitat i no sempre és possible publicar-les en un termini breu. Els textos de menys de 20 línies tenen preferència i els més llargs poden ser resumits. S'exclouen les cartes injurioses.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PREFERENTMENT PER CORREU ELECTRÒNIC, A L'ADREÇA cartesdirector@regio7.cat

Si teniu una urgència mèdica, no truqueu al 112

PERE TRAVÉ BARÓ. MANRESA

■ El més normal és caure en aquest parany després de ser flagel·lats per totes bandes per la televisió, per aquest nefast 112. Segur que aquest 112 deu tenir les seves utilitats, però no és útil per a les urgències mèdiques. Quan truques per una veritable urgència et fan perdre el temps.

Aquí l'exemple que, per desgràcia, em va tocar viure fa pocs dies.

En trucar al nefast 112 s'obre una interminable i absurda conversa. Sóc advertit que la conversa serà gravada i jo li responc que, si ho ha de fer, que ho faci però que recordi que li estic parlant d'una urgència (cosa a la qual no em feren cas).

M'obligaren a respondre un interrogatori, i jo, reclamant que era una cosa de molta urgència, però no em van fer cas. Davant d'això no hi hagué cap altra alternativa que explicar a aquell home el que estava succeint: «que la meva esposa, després de dinar normalment, es trobà molt malament i que no poguérem arribar a la sala d'estar; hagué de descansar, a mig pis, on tenim un petit rebedor amb una cadira i una petita llibreria.

Ella s'assegué allí i em demanà que li obrís la finestra i la porta del pis perquè li faltava aire, i així ho vaig fer, i en demanar-li com es trobava, va vomitar una mica, vaig córrer al telèfon a trucar al 112, que creia que era el més ràpid».

Suposo que comprendreu el meu neguit i malestar; llavors, aquell home em confessà que ell era el conserge i que em passaria aquells nois que sabien com anava la cosa.

Altra vegada insistint, fou nul, no vaig poder evitar tornar a explicar tot el que havia succeït. Llavors em digueren que ja podia parlar amb la doctora. Jo, indignat, vaig dir a la doctora que jo no tenia res en contra d'e-

lla, però sí, molt, contra el sistema, que resultava nefast. Que jo no li explicaria res, que si necessitava un informe que el demanés a aquells joves a qui ja ho havia explicat tot; però, sí, li pregava que vingués el més ràpid possible si la volia trobar en vida. Vaig penjar el telèfon i ja la vaig trobar sense vida.

Aquesta denúncia, o queixa, la faig extensible a tothom que tingui una urgència com la meva.

També és un veritable toc d'atenció perquè els responsables del 112 en prenguin bona nota per solucionar-ho. Que mai més ningú es trobi que per uns protocols absurds no es puguin acomiadar del seu estimat en el seu últim alè de vida.

A part de fer-vos les fotografies en aquest gran dia, també **DISPOSEM D'UN SERVEI D'ORGANITZACIÓ DE BODES TOTALMENT GRATUÏT!!**

Us organitzem el comiat de solter/a, el restaurant, els vestits dels nuvis, etc.

Només haureu de gaudir del vostre dia, nosaltres ens ocuparem de la resta.